

væge den ærebe Indenrigsminister til at gaae ind derpaa, saalænge Banenettet ikke havde faaet et Slags Afslutning, og jeg var fuldkommen vidende om den ærebe Indenrigsministers Anskuelse i denne Henseende, da jeg kort Tid forinden om denne Sag havde haft en Correspondance med ham med Hensyn til Finantslovsforlaget, ved hvilken dette Spørgsmaal udtrykkelig var berørt, og jeg havde herigjennem faaet den Meddelelse, hvori jeg ogsaa maa erkjende, at der er noget Begrundet, nemlig, at saalænge Banenettet ikke er fuldendt, vilde han ikke see sig istand til at gjøre Skridt for at fuldbyrde § 5 i Loven af 10de Marts 1861. For saavidt har altsaa min ærebe Collega Ret i, at jeg ikke har knyttet Betingelsen til Anlægget af de to første Baner, og jeg troer at burde bemærke dette, ikke blot for at Sagen kan komme til at foreligge fuldkommen klar, men ogsaa fordi det forekommer mig, at det har nogen Værdi med Hensyn til den Betydning, som man vil lægge i nærværende Endringsforlag. Det var min oprindelige Tante, da det blev mig meddeelt af min ærebe Collega, at man i Udvalget i det andet Thing havde paatænkt en hyderligere Udvidelse af Jernbaneanlægene, at forlange Villaaet optaget i selve Loven, helst i Forbindelse med en Fastsættelse af Grundfætningerne for, efter hvilke Regler denne Erstatning skulde udredes. Da jeg imidlertid maatte erkjende, at der her forelaa et Spørgsmaal af ganske overordentlig Vigtighed, og hvorom der maatte kunne gjøre sig forskjellige Meninger gjældende, samt da det fra Udvalgets Side ikke mødte nogen Indsigelse, i dets Betænkning at optage en Udtalelse om, at dette Erstatningsspørgsmaal nu skulde afgjøres, hvorimod Udvalget ikke vilde indlade sig paa nu at indsætte hele dette Emne i Loven, nævnes jeg med at gjøre det til en Betingelse, at Lovforslaget om Erstatningen skulde fremmes med Kraft og saaledes, at det kom til at foreligge Næsteden endnu i denne Samling. Dette er, som det nu vil være de ærebe Medlemmer bekendt, nu skeet — det er forelagt idag — og jeg indrømmer, at jeg saaledes ikke har Noget at beklage mig over. Jeg har endnu ikke tabt Troen paa, at da dette er en Sag, om hvilken det fra alle Sider anerkjendes, at

den bør bringes til Afgjørelse, vil dette ogsaa skee, og jeg tvivler aldeles ikke om, at ligesom min ærebe Collega med Kraft har drevet paa Lovudkastets Udarbejdelse, saaledes vil han med den samme Iver, hvormed han har søgt at faae selve Jernbanelovforlaget gennemført, søge at gennemføre dets Supplement, det Forslag, der nu foreligger i det andet Thing.

Jeg maa altsaa erklære mig tilfreds med den Foranstaltning, der er skeet, og gjør det saameget mere, som jeg er mig fuldt bevidst at have Midlet i min Haand til at frembringe Villaaet, dersom det skulde vise sig, at man skulde ønske at indføre det med Discussioner og Kritiker istedetfor med rebe Penge, idet jeg efter de stedsundne Udtalelser, i Henhold til hvilke jeg gjentager, at jeg gjør det til udtrykkelig Betingelse for Arbejdernes Forsættelse, at denne Erstatningsag bringes til en Afslutning, og vel at mærke, en Afslutning ved rebe Penge, vilde ansee mig, og ikke blot mig, men enhver tilkommende Finantsminister, for fuldt besøiet til, dersom dette ikke skulde skee, at lade Afkøpsfydbelsen af den stillede Betingelse træde frem som en alvorlig finantsiel Anstødssteen for Arbejdernes Forsættelse. Men overfor det Anlæg, hvorom der nærmest vil blive Tale, nemlig Banen i Bendshøvel, har jeg ikke stillet Betingelsen, og jeg troer tillige, at den ærebe Forslagsstiller gaaer noget for vidt, naar han har sat 1ste April 1869 som Grændse, Noget, som jeg vel fra mit Standpunkt naturligtvis maa ønske, medens jeg dog erkjender, at, naar man foruden de Forudsætninger, der nødvendigtvis maae fastholdes ved Afslutningen af Contracten, og som jeg omtalte igaar, ogsaa vil stille denne, vil dette maaskee lægge saadanne Hindringer iveien for Indenrigsministerens Forhandling med Entreprenuerne — og navnlig forhindre ham i at gaae saaledes til Meningen, som han ønskede —, at jeg ikke drifter mig til at fastholde Forslaget i den Skikkelse, hvori den ærebe Forslagsstiller har stillet det. Jeg kan altsaa ikke Andet end i og for sig paastjonne, at den ærebe Forslagsstiller har søgt at bringe Spørgsmaalet i Lovsform, men jeg for mit Vedkommende troer at kunne bevolige mig med den Foranstaltning, som allerede er truffen fra Regjeringens Side, idet jeg dog,